

Kemal'e Ermek-1. Bölüm

A. Haydar Kaytan

Öfke ve nefret, olumsuzlayan beğeni ölçüleri olarak, bireyde arayışa yol açan iki temel duygudur. Bir şeyi reddetmekten söz ettiğimiz zaman, özünde ona karşı duyduğumuz öfke ve nefreti dile getirmiş oluruz.

Değiştirmek istediğimiz şey tamamı tamamına beğenmediğimiz, başka bir deyişle olumlamayı kesin

olarak reddettiğimiz şeydir. Her yeni düşünce başlangıçta bir olumsuzlama hareketi şeklinde gelişir. İnsan kendisini ve kendisiyle birlikte çevresini değiştirmek isteyen bir varlık olarak tanımlanır. Bu da onu çoğunlukla 'hayır' diyen bir gerçeklik haline getirir. İnsan aslında bu 'hayır' dediklerinin ağır kuşatması altındadır. Yani olumsuzladıkları somuttur, karşısında ve hatta kendi kişiliğinde etkili birer olgu olarak hükmünü sürdürürler.

'Hayır' demek, "Ben verili dünyanın ölçüleri ve değerlerine göre yaşamayacağım" demektir. Verili yaşam tarzını

olumsuzlaması, kişinin kendisi için yeni bir yaşam yolu çizme cesaretinde bulunmasını ifade eder. 'Nasıl yaşamalı?' sorusu, 'Ben böyle yaşamayacağım' şeklindeki kararımızı izler.

Arayışımız bu soruda ifadesini bulur.

Böyle bir soru, kabul edilebilir bir yaşam için gerekli koşulların hâlihazırda mevcut olmadığına işaret eder.

Olumsuzladıklarımız oldukça somut iken, 'evet' dediklerimiz neredeyse tamamen soyuttur, yani henüz belki de tasarım aşamasındadır. Ancak özgür ve eşit bir yaşam için gerekli koşullar olmasa da, kendi ilkelerimiz ve ölçülerimiz vardır; verili sistemin dayattığı yaşamı reddeden insanlar olarak, bu ilkeler ve ölçülere göre yaşarız. Koşullarını oluşturduğumuz ölçüde yeni

yaşam toplumsal düzeyde gerçekleşme olanağı bulur; koşulları oluşmamışsa soyut yaşamasını bilmek gerekir. Soyut yaşamak, sınıflı cinsiyetçi uygarlık sisteminin kirlerine bulaşmadan, ilkeler ve ölçülere göre yaşamak demektir. Bir lokma bir hırka ile yetinen derviş, bir ilke adamı olarak, özünde böyle bir insanı anlatır. Önder Öcalan'ı işaret ettiği şekliyle bir derviş gibi yaşamak, en ileri

ölçüler ve sağlam ilkelerle donanmış büyük insanlara özgüdür.

'Hayır' deyip reddettiklerinin kuşatması altında yaşamak, son derece yüksek bir duyarlılık temelinde sağlam bir duruşun sahibi olmakla mümkündür. Duyarlılık, yaşama saygı göstermenin vazgeçilmez gereğidir. Mücadele insanı daima duyarlıdır. Duyarsızlık, gerçekte yaşamla kurulmuş bağı kopma sürecine girmesidir. Duyarsız birey aslında bir tür intiharı yaşamakta; duyarsızlığı temelinde yaşamla bağı sürekli zayıflayan birey her an kendi ölümüne sürüklenmektedir. Bu bir koma durumudur, bir tür bitkisel yaşam halidir, yaşayıp yaşamadığını fark etmemektir, hayatın anlam yitimidir. Sınıflı cinsiyetçi uygarlık sistemi, komadaki hasta durumuna soktuğu bireyin anlamını yitirmiş bir yaşama mahkûm edilmesi karşısındaki duyarsızlığı üzerinde egemenliğini sürdürür. Bu sistem altında insanın özü korkunç bir erozyona uğratılır. Özün süreklileşen aşınması, yaşamda ölçü ve ilkenin silinmesidir. Özülle buluşma çabası içindeki insan, ölçüleri ve ilkeleriyle yaşayan insandır; yaşadığını ölçüleri ve ilkelerine bu bağlılığıyla kanıtlar. Sistemin adım adım intihara sürüklediği birey ise yaşamasının kanıtını tüketmekte bulur. Öyle ki, ne kadar çok tüketirse o kadar iyi yaşadığını sanır. Tüketme ve üreme bu bireyin en belirgin işlevleridir.

'Hayır' demek; reddettikleri karşısında direniş konumuna geçmek, direniş çizgisinde ısrarlı ve kararlı davranmak, saldırılar karşısında asla boyun eğmemek, bunun için daha başından sırtında çarmıhıyla özgürlük yürüyüşüne çıkmak demektir. Çarmıhını sırtında taşıyacak denli bir özveriyle eylem alanına giren insan, rahata asla tenezzül etmeyen insandır. Tüketici tip ise hep huzur içinde yaşamak ister ve bu haliyle yonca tarlasında işkembesini şişirip çimenler üzerinde yatarak geviş getiren bir öküzü veya ineği andırır.

Öteki biçimleri bir yana, nefsin terbiye etme gibi en şiddetli savaşın içindeki insanın huzuru arzulaması anlamsızdır. İç huzurundan feragat etmek, nefis terbiyesinin gereği ve kaçınılmaz sonucudur. Duyarlılık da zaten bu çerçevede gerçek anlamını bulur. Nefis savaşının en büyük savaş olmasının kişinin kendi içinde derin bir huzursuzluğu yaşamasıyla doğrudan bağı vardır. Bu açıdan neden yaşamak gerektiğini bilmek yetmez, nasıl yaşamak gerekiyorsa ona göre yaşama gücünü göstermek de aynı ölçüde önem taşır. Seçim yapmakla yetinmemek, kendi seçiminin insanı olmak gerekir. İç huzurundan feragat etmenin tam da mücadele insanının en belirgin özelliklerinden birini anlattığı kesindir.

Bu noktada kuşatma gerçeğini biraz daha açmak gerekir. Biyo-iktidar bir yönüyle bu kuşatmanın en çarpıcı gerçekleşmesidir. Kapitalist sistem insanın tüm yaşamına nüfuz etmek ister; siyasal ve ekonomik egemenliğini kültürel egemenlikle pekiştirmeye çalışır. Nasıl yaşaması gerektiğini kişiye adeta dikte ettirir. Bu açıdan sistemin en yoğun ve sonuç alıcı saldırısı kültürel cepheden geliştirdiği saldırdır. Bu saldırı karşısında sağlam bir duruş sergilenmedikçe, öteki cephelerde büyük zaferler kazanılsa bile, bunların hiçbir değeri yoktur. Sistem siyasal ve askeri alanlarda fethedilse dahi, fethedenlerin fethedilmesi ve

böylelikle sistem içine çekilmesi kaçınılmazdır. Bu durumda oynanan, sistemin asi çocukları rolüdür: Oğul ya da kız baba ocağına isyan bayrağını açmış, babayı yenilgiye uğratarak mirasını devralmıştır. Önder Öcalan'ın sözünü ettiği sistemin mezhebine dönüşmek pratikte bu tarzda hayat bulur. Kuşatma altında yaşamak, kuşatmayı yarıp çıkma hedefinden sapmaksızın her an tetikte olmayı, sürekli durum değerlendirmesi yaparak kendi gerçekliğini gözden geçirip eksikliklerini gidermeyi, düşmanın içerideki Truva atı konumundaki zaaflarına yenilmemeyi, daha doğrusu kendini yenilmez bir irade sahibi kılmayı emreder. Tüm bunlar tayin edici savaşın içte yaşandığının açık göstergeleridir. Nietzsche'nin dediği gibi, dans eden bir yıldız doğurmak isteyen, önce kendi içinde büyük taşkınlıklar ve kaos yaşamak zorundadır. Kişinin benliğindeki bu savaşımın yarattığı gerilim elbette katlanması zor acılara yol açar. İçteki büyük gerilimin neden olduğu acılara dayanma gücünden yoksun olanların bu tür bir savaşa girişmeleri düşünülemez. Ancak yaratıcılık ve keşfin acıda saklı olduğunu bilenler için gerekli bedeli ödemek fazla sorun teşkil etmez. Bu anlamda büyük devrimciler en çok da rahattan rahatsız olurlar. Eylemsizlik onları en çok rahatsız eden olumsuzlukların başında gelir. Onlar tepeden tırnağa eylem insanlarıdır.

Özgürlük bir yaratıcı eylemlilik halidir. Kutsal Kitap'ta tanrının iki farklı hali resmedilir;bu resimlerden ilki kural koyup emreden ve cezayla korkutan, ikincisi ise çamur yoğuran tanrı gerçeğidir. Eylem içindeki her devrimci, öncelikle yoğurduğu çamurdan kendini yaratan bir tanrı veya tanrıçaya benzer. Devrimci yaratıcılık en görkemli eserini kendi kişiliğinde gerçekleştirir. Gerçek anlamda yeni insan, yaratıcı emeğin ürünü olan en anlamlı sanat eseridir. Kendini yaratan ve bu eylemiyle kendi gerçeğini doğrulayan insan gerçek anlamda öncü insandır. Hemen herkes özgürlüğe sonuna kadar bağlı olduğunu düşünür; kişi hak ve özgürlüklerinin hukuksal bir çerçeveye kavuşturulmasıyla özgürlüğü yaşayacağına inanır. Ancak bu bir yanılgıdır. Özgürlük yasal düzenlemelerle gelmez, kararnameler yayınlamakla özgürlüğe hayat verilmez.

Sınıflı cinsiyetçi uygarlık sistemi altında alabildiğine ağırlaşan kişilik problemiyle uğraşan bilim adamları da bu gerçeği ısrarla vurgular; "İçimizden biri kalkıp akşamdan sabaha tam bir özgürlük ve öz düzenleme yöntemi kursa, insanlık tarihinin gördüğü en büyük yıkım bir anda hepimizi silip süpürürdü" derler. Dolayısıyla hukuksal düzenlemelerin kerametine sığınıp tüzükte yapılan değişikliklerle özgürleştiklerini sanan sözde örgüt adamları sadece kendilerini kandırırlar.

Kişilikteki beş bin yıllık devasa kirlenmeyi ve bunun son uygarlık sistemi altında aldığı akıl almaz boyutları anlamadan, kişilik devriminin neden bütün devrimlerin anası olduğu yeterince anlaşılamaz. Kişilik devrimi yaşanmadan da hiçbir devrim gerçek anlamını bulmaz. Bu öze ilişkin bir devrimdir, yani başkalarının katkılarıyla zafere doğru yol almaz. Hem kendisinin amacı hem de bu amaca varmakta kendisini en sonuç alıcı araç olarak değerlendiren insanlar eliyle hayat bulur.

Arınmayı sağlayan bu devrim, 'tarihin gördüğü en büyük yıkım' sonucunda hedefine ulaşır. Bu yıkımın gerilimi, her şeyi yerle bir eden tufanın ortasında yol alan Nuh'un gemisindeki yolcuların yaşadığı gerilimden hiç de az değildir. Buna dayanma gücünü kendilerinde

bulamayanlar böylesi bir maceraya atılamazlar. Sanat bir yaratıcılık tarzı ve eylemiyse, en büyük sanatçı kendini yaratan insandır. Acaba hayal etmeden sanat yapılır mı? Örneğin heykeltıraş, kaba mermeri kalem ve çekiçe biçimlendirmeye başlamadan önce yaratacağı eseri beynine resmeder.

Mermer üzerindeki kaleme inen her bir çekiç darbesi, komutunu beyindeki bu resimden alır. Sanatçının elleri hayallerinin emrindedir, deyim yerindeyse sanatçıya hükmeden eseridir. Eylem adamı olarak bir devrimci de bir bakıma aynı yolu izler. Özgürleşme yoluna girmek, en uyanık haliyle düş görmektir. Che Guevara, "İnsan düşlerinin büyüklüğü ölçüsünde özgürdür" derken bu gerçeğe parmak basar. Önder Öcalan da günümüz dünyasında gerçek denilenin yalan, efsane denilip kaçılanın da gerçek olarak görülmesi gerektiğini söyler. Bu anlamda bizim çoğunlukla 'gerçekçi' davrandığımızı, buna karşılık Önder Öcalan'ın 'hayalperest' olduğunu söylemek yanlış olmasa gerekir. Gerçeği güncelin sınırları içinde arayan ve güncel olana göre yaşayan kişi mucizevî olanı başaramaz.

Şu yargının doğruluğundan kuşku duyulamaz: Günümüzün gerçekçiliği gerçeğin eli kanlı katilidir. "Ben bu hareketin geleceğinde zaferi görüyorum": Bu sözler PKK Hareketine ve Önderliğine olan sarsılmaz inancını haykıran büyük eylem adamı Kemal Pir'e aittir. Bu sözlerin yüz binlerin ayakta hep bir ağızdan özgürlük şarkıları söylediği Amed Newroz'unun şahlandığı heyecana benzer bir heyecan ortamında dillendirilmediğini kuşkusuz herkes bilir. Bu cümlelerin haykırıldığı yer, 12 Eylül rejiminin askeri mahkeme salonudur. Tutulduğu cezaevinde görülmemiş bir tecrit ve izolasyon uygulanmakta, devrimci tutsaklar her saniyesi ölüme bedel bir zulüm ve işkence altında kendi inançlarını kismaya zorlanmaktadır. Dışarıdaki yoldaşları hakkında kısıtlı kabilinden bir bilgi bile yoktur. Teslimiyet eğilimi güç kazanmıştır. Dünün kimi geçici yol arkadaşları düşmanla kol kola girip efendilerine yaranmak için cellâdın yamaklığına soyunmuşlardır. Bir umut kırma operasyonu olarak faşizm, istediği sonucu alacağından emindir. Ama Kemal Pir gibi karanlığın ortasında aydınlık geleceğe ışık tutanlar da vardır ve onlar özgür geleceğe olan devrimci inancın fethedilmez kaleleridir. Onlar düşleriyle bile düşmanlarına korku salmaktadır. Çünkü hayaller gümrüğe tabi değildir, pasaport kontrolü kuyruğuna girip sınırları geçmez, tel örgüler ve yüksek nöbetçi kulelerine aldırış etmez, kurşunlarla alt edilemezler. Gelecek hayalinin düzen gerçeğini ve gerçekçilerini korkuya boğması bundandır. Klasik mekanikte ya da kartezyen felsefenin damgasını vurduğu sistemde, evren gibi toplum da bir makineye benzetilir. Birey parçalardan oluşan bu matematik toplamın alelade bir sayıdır. Bütünü anlamak için parçalara bölme yöntemine başvuru bu sistemde, makinenin her parçası kendine başına bir işleve sahiptir ve her parçanın kendine özgü özellikleri vardır. Bu anlamda bireysellik evrensellik arasında bir karşıtlık söz konusudur.

Ancak Önder Öcalan bunun doğru olmadığını bize gösterdi. "Kuantumla kozmosun orta yerinde duran insana da 'mikro kozmos' diyoruz. Çıkan sonuç şudur: Her iki evreni, kuantumu ve kozmosu anlamak istiyorsan insanı çöz" dedi. Çünkü insan evrenin bir özetidir. Maddenin özünü enerji oluşturur. Öteki halleri bir yana, dünyanın koca kütlesiyle güneş etrafında dönmesini sağlayan enerjiye benzer bir enerji insanda da vardır. Düşünen madde olan insanı çözmek, bir yönüyle insandaki bu enerjiyi açığa çıkarmaktır. Kendini tanıyan ve eksikli bir

varlık olduğunun bilinciyle kendini tamamlamanın süreklileşen çabası içinde bulunan insan, er veya geç kendinde evrenin ve insanlığın gerçekleştiğini görür.

İnsan, doğa ve toplumla ilişkisi içinde ve bu ilişkiyi çözme temelinde kendi gerçekliğinin bilincine varır. Kendi başına olmak anlamsızlıktır. Doğadan ve toplumdan soyutlanmış haliyle insanı tanımak olanaksızdır. Kemal Pir gerçek dava adamıydı. Bir özgürlük sevdalısı olarak Kemal Pir, kendini insanlığın ve halkların özgürlüğüne adamıştı. Kemal'i tanımak isteyenler, Kürt halkının dizginlenemez özgürlük tutkusuna bakmalıdır. Halkımızın bu tutkusu Kemal'in özgürlük tutkusunun bir yansıması, daha doğrusu Kürt halkında bereketli bir toprağa kavuşmasıdır. Statüsüz bir köleliğe mahkum edilmiş bir halkı yumruk büyüklüğündeki yüreğine sığdırmak, onu kendi benliğinin kapsam alanına dahil etmek, kendini de kendi halkında gerçekleştirmek, halka olan sevgisini bu biçimiyle ete kemiğe kavuşturmak: Kemal Pir işte buydu.

Halksız devrimciliğin kaç metelik değeri vardır? Her an halkını yaşamayan, onun acılarını ve sevinçlerini tüm şiddetiyle hissetmeyen, bu çerçevede devrimciliği bir halka hizmet yarışı olarak ele almayan birine nasıl devrimci denilebilir? Bağrından çıktığı halkı bir yana bırakın, "Dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir insanın suratında patlayan bir tokadın acısını kendi yanağında hissetmeyen" biri evrenselliği yakaladığını nasıl iddia edebilir? Böyle biri, her bir halkın birer nehir gibi aktığı büyük özgürlük okyanusunda birleşmelerinin rüyasını görebilir mi? Sınıfsız, sömürsüz ve şiddetten arınmış barış dolu bir dünya özlemi ve amacının kendisi de zaten bu değil midir?

Teslimiyet ve ihaneti devrimci tutsaklar şahsında Kürdistan'a ve Kürt toplumuna yeniden egemen kılmayı anlatan imha saldırısına karşı gelişen Büyük Ölüm Orucu Direnişine başlarken, Kemal Pir'in "Oh be, özgürlük ne kadar güzelmış!" dediği söylenir. Bedenini eriterek kararlılıkla kendi biyolojik ölümüne doğru yol alan bir devrimcinin bu sözleri, özgürlüğün paha biçilmez değeri ortaya koymak kadar, onun tanımını da bize verir. Özgür yaşamak uzun yaşamayı güvence altına almak değil, anlam zamanına uygun yaşamaktır. Anlamını yitirmiş hayat, hayat değildir. Özgür yaşamak eylemlilik durumuna denk düşer, eylemsizlik özgürlüğün yokluğudur.

Özgürlüğe ulaşılması gereken uzak bir hedef gibi yaklaşılamaz, özgürlük yaşanır. Bedensel tutsaklık, ruhun özgürlükten kopartılmasına yetmez. Önder Öcalan PKK Hareketi ile Kürdistan'da yaşanan gelişmeyi bir özgürlük yürüyüşü olarak tanımladı. Dolayısıyla aydınlık geleceğe yol aldırان ayakları olan insan özgür insandır. Kemal Pir fethedilmiş özgürlük kadar özgürlüğün fethetmesidir. Kemalleşmek özgürleşmek, özgürleşmek Kemalleşmektir. Kemal Pir, karanlığın kana kana memelerinden içtiği bir ışıktır. Vermek ve vererek aydınlatmak ışığın özelliğidir. Fukaralık paylaşılamaz; paylaşmak için paylaşacağınız şeylerin bulunması gerekir, ancak zengin olan paylaşabilir. Burada hiç akla gelmemesi ya da en son gelmesi gereken maddi değerlerle ifade edilen zenginliktir. Devrimciler için zenginlik teorik kapasitedir, ideolojik birikimdir, tarz yetkinliğidir, duruş sağlamlığıdır, güçlü tempodur, ruh ve duygu yüceliğidir, özgür kişiliktir, örgütçülük yeteneğidir, kazanma azmi ve iradesidir.

Devrimci başkasıyla bu değerleri paylaşır, paylaştıkça çoğalır, çoğalarak daha da

zenginleşir. Kemal Pir bu yönüyle en zengin devrimcilerin başında geliyordu. O, "Ben günde elli değişik insanla konuşsam, yüz farklı sima görmesem yaşayamam" derdi. Bunun yanı sıra karşısındakine verirken hissettirmez, alanda minnet ve borçlanmışlık duygusu uyandırmazdı. Bu nedenle herkes Onun yanında kendini özgür ve güçlü hissederdi. Onun bulunduğu yerde hayat en diri özelliğiyle akış halinde olur, canlılık ve akışkanlık yer aldığı ortamın en belirgin özelliği halini alırdı. Kapitalist sistem, görünürde yaşanan müthiş koşuşturma ve hareketliliğin altında, insanı dehşet veren bir ataletle mahkûm eder. Sürüleştirme pratiğine hüküm giymiş insanın hareketiyle hayvan sürüsü ve sürünün her üyesinin hareketliliği arasında tipik bir benzerlik vardır. Üyelerin sürüyle birliği esasta güdüseldir, yani bu birliktelik üyenin bilinçli seçimini yansıtmaz, bu açıdan bilinç açıklığına dayanmaz. Bu tip insan yalnızlığa dayanamaz, ama yalnızlıktan kurtuluşun yolunu özgürleşmekte ve özgürleşerek çoğalmakta bulmaya da yanaşmaz, sürüye ayak uydurmak onun için yalnızlıktan kurtulmanın yegâne tesellisidir. Koşuşturması hep 'yeşil çayır' arayışına endekslidir. Dağa bakan öküzün çayır görmesi gibi, tüketmeye kilitlenmiş insan da midesi ve cinselliğinin yönlendirmesiyle eylemde bulunur. Komuta mevkiini tutmuş açlık güdüsü ve cinsel güdü, bu insanı tüketme ve üreme dışında bir şey düşünemez duruma düşürür. Eylemden ve eylemekten anladığı şey bu iki güdünün tatminidir. İlk sınıflı toplumun kölesi bile başlangıçta bu duruştan fersah fersah uzaktadır. Böyle bir köle her şeye rağmen yitik cennetine yeniden kavuşmanın hayaliyle yaşar. Oysa genelleşmiş ve derinleşmiş modern çağın köleliği kendi hayallerinin mezarlığı üzerinde biyolojik bir yaşam sürdürür. Zırlı kişiliğiyle dışarıdan her türlü olumlu etkilenmeye kendisini kapatır. Buna karşılık, Kemal Pir tarzı eylemcilik, ölüm kokusunun sindiği kapitalist çağ köleliğinin ataleti ve eylemsizliğinin panzehiridir. Hayatı her hücresiyle duyumsayarak yaşamak, hayata duyulan saygının hakkını bu biçimde ödemek, kapitalist sistemin hayat üzerindeki katliamına karşı mücadele bayrağını yükseltmek ve ölüme karşı hayat cephesinde ölüme yer almak, Kemal Pir tarzı eylemci hayatı yüceltme biçimidir. "Biz hayatı uğrunda ölünecek kadar severiz." Kemal Pir'in yaşam felsefesi işte budur. Hayat belki de kendini en soylu biçimde bir devrimcinin onu savunmak için kendi hayatını ortaya koyuşunda doğrular. Başka bir deyişle şahadet, o soylu özgür yaşamın tüm heybetiyle doğrulanmasıdır. Şehit de zaten bu nedenle ölümsüzdür. Önder Öcalan, "Şehitler yaşamın en diri güçleridir" derken kastettiği özünde budur ve bu anlamda PKK Kemal'lerin partisidir. İncil'i okuyanlar bilirler; İsa'nın birçok mucizevî eyleminden bahsedilir.

Temas ettiği kör görmeye, felçli yürümeye başlar. Dokunarak iyileştirmek, izleyicilerinin İsa'ya yakıştırdığı mucizevî bir eylemdir. İsa'ya atfedilen bu eylemleri elbette mecazi anlamları çerçevesinde değerlendirmek gerekir. Bakarak görüp de seçmesini bilmeyenden daha kötü kör, özgürlüğe yürüyecek ayaklardan yoksun kişiden daha ağır felçli düşünülebilir mi? PKK öncesinde nasır bağlamış yüreğiyle Kürt insanı körden daha kör, sağırdan daha sağır, felçliden daha felçli değil miydi? Kemal Pir ile birlikte yaşama şansını bulmuş bizler, Kemal'in İsa'nın eylemine benzer nice eylemine tanıklık ettik. Bizim saatlerce dil döküp de ikna edemediklerimiz, Onun on dakikalık konuşmasıyla bambaşka bir insana dönüştüler. O beyinler ve yüreklerin fatihiydi. Ancak Onun fethettiği her beyin ve yürek artık eski beyin ve

yürek değildi. Kemal Pir'in önünü açtığı değişim ve yenilenme en anlamlı şekliyle beyinler ve yüreklerde vücut buluyordu. Öyle ya, gerçeği değiştirmek isteyen insan öncelikle gören gözü, işiten kulağı, çözümleyen beyni ve hisseden yüreği yakalamak ve yeniden yaratmak zorundadır.

Girişte öfke ve nefretten söz ettim. Olumsuzlayan bu iki duygunun anlatımıyla konuya giriş yapmanın Kemal Pir gerçeğiyle ne ilgisi var diye düşünenler olabilir. İlgisi elbette var. O kapitalist sisteme müthiş öfke duyuyor, onun dayattığı yaşam tarzından nefret ediyordu. Kemal Pir insana köleliği dayatan her sistemin amansız düşmanıydı ve bu düşmanlıkta sınır tanımazdı. Lenin, köle doğdu diye bir insanın asla suçlanamayacağını söylüyor, "Ancak kendi köleliğinin farkına varan bir köle bu köleliğe karşı mücadele etmiyor; bunun da ötesinde onu meşrulaştıran tutumlar içine giriyorsa, böyle bir köle haklı olarak her özgür insanda tiksinti ve nefret duyguları uyandıran aşağılık bir asalak ve hayvandır" diyordu.

Bu belirlemenin Kemal Pir açısından da ilkesel bir değer taşıdığını iyi biliyorum. Köleliğe öfke ve nefretinizin keskinliği özgürlüğe bağlılığınızın düzeyini de belirler. Vitrine çıkarılmış burjuva yaşam tarzına imrenerek bakan birinin özgürlükle ilişkisi ne denli sağlam olabilir? İsa'dan ödünç alınmış bir benzetmeyle açıklamak gerekirse, burjuva yaşamı kireç vurulup beyaza boyanmış mezarlığa benzer, uzaktan güzel görünür; ancak içi her türlü murdarlık ve çürümüş kemik yığınlarıyla doludur. Kemal Pir hiçbir zaman yetkiyle hareket etmedi, yetkiyle donanmış mevkilere gelmedi. Aynı şekilde yetki kullanan organların emirleriyle de iş yapmadı. Çünkü O dopdolu yaşamının yaratıcı ve üretken bir eylemcilikten geçtiğini çok iyi biliyor, arkadaşlarının tanımla çoğu zaman tek başına bir parti gibi çalışıyordu. Yüksek duyarlılık herkesten daha fazla Kemal Pir için geçerliydi. Aydınlik bilinci, özgür geleceğe inancı, bu inanç üzerinde gelişen pratiğiyle yoldaşları ve dostlarının engin sevgi ve hayranlığını kazanmak kadar düşmanlarına da saygı telkin eden örnek bir devrimciydi Kemal Pir.

Önderlik gerçeğini herkesten önce O kavradı; Önder Öcalan'ın dehasını herkesten önce O fark etti; Önderlikle yoldaş olmanın gururuyla yaşamayı herkesten fazla O hak etti. Bu yüzden insanlar ateşin etrafında dönen pervaneler gibi Ona koştular, gittiği her yerde Onun etrafında biriktiler, Onu bir insanın bakıp da içinde kendi gerçekliğini görebileceği en güzel ayna gibi değerlendirdiler. Onunla birkaç dakikalık konuşma olanağı bulanlar yanından kırk yıllık dostlarıymış gibi ayrıldılar, Ona asla yabancılık çekmediler. Bu açıdan Kemal Pir yalnızca yiğitlik timsali bir eylemci değil, gerçek bir halk adamıydı. Kemal Pir bir sosyalistti. Sovyetler Birliği'nin sosyalizmden uzaklaştığının farkındaydı. Sosyalizm sosyal mücadelelerin bilimidir. İnsanın sosyalleşme mücadelesi öz olarak bir sosyalizm mücadelesiydi. Dolayısıyla sosyalizmin kökleri insanlık kadar eskidi. Başkan APO'nun deyişiyle, sosyalizmden kuşku duymak, insandan ve onun toplumsal gerçeğinden kuşku duymak demektir. Apocu Hareket her zaman özgün bir duruşun sahibi oldu.

Taklide ve kopyacılığa düşmedi; reel sosyalizme eleştirel yaklaştı; bilimsel sosyalizmin yaratıcı özünü yakalamaya çalıştı. Daha da önemlisi, ağırlığı pratik uygulamaya verdi; sosyalizmi bir yaşam biçimi haline getirmek için müthiş çaba harcadı. Bu yüzden ki, eski paradigma yanlışti diyerek her şey yeniden yaratılacakmış gibi toptan bir ret yaklaşımı içine

girmek, bir başka uçtan münkirlik yapmaktır. O zaman geçmişte olduğu gibi günümüzde ve gelecekte de Onun gibi yaşamalıyız dememiz gereken Kemal Pir'e saygısızlık etmiş oluruz. Yeni paradigmanın öngördüğü sosyalizm, Kemal Pir'in yaşamında somutlaşan sosyalizmdir. Sosyalist olmak, İNSAN olmaktır ve Kemal Pir budur. Kürt halkının yok oluş sürecinden çekilip varolma mücadelesine yöneltilmesi ve bu temelde mucizevî bir devrim olan diriliş devriminin zaferle taçlandırılması sosyalizmin eseridir. Çanak yalayıcılar bu gerçeği anlayamaz. İnsanı insan yapan sosyalizmle buluşmadan, bu temelde Öncü İnsan'ı kazanmadan, ulusal ve insanı değerlerinden önemli ölçüde kopartılmış, dehşet verici boyutlarda kimlik erozyonunu yaşayan ve adeta kendisi olmaktan çıkarılmış olan bir halkı kendisi olma mücadelesi vermek üzere harekete geçirmek imkânsızdı. Kaldı ki, Apocu Hareket Kürt direnişini geliştirmede Sovyetler Birliği'nin desteğini kazanmayı olmazsa olmaz bir koşul olarak görmedi. Bizim öz güç ilkesi dediğimiz bir ilkemiz vardı ve sosyalizmimizin ayırt edici bir özelliği bu ilkeyi her şeyin üstünde tutmamızdı. Varolacaksak kendi halkımızın özgücüsüyle varolacaktık. İster ABD'ye ister SSCB'ne ait olsun, herhangi bir pazarda kendimizi pazarlamak ve karşılığında 'özgürlüğümüzü' satın almak derdine düşmedik. Beyin ve yürek gücü kazanmışsan özgürleşirsin; Kemal Pir gibi engin güç kaynaklarına sahipsen özgürlüğünü kazanırsın. Halkımız "Sen eşek olmayı kabul ettikten sonra semer vuran çok olur" der. Özgürleşmek, işbirlikçi ihanet çetesi gibi hızla Büyük Efendi'nin semerine koşmak değil, her türlü semerden kurtulmaktır. Sosyalizm işte budur. Kemal Pir, sosyalist düşünce ve inançları ve bedeni dışında bir silaha sahip olmaksızın, diriliş devriminde ilk adımlarını atmış halkımızı yeniden mezara gömmek üzere düzenlenen 12 Eylül komplosuna karşı kazanılmış zaferin adıdır.

12 Eylül darbesi de tıpkı 9 Ekim komplosu gibi bir uluslararası komploydu; ABD'nin yönlendiriciliği altında tezgâhlanmış, Avrupa'nın onayını almış, İsrail'in desteğini kazanmıştı. Türkiye'deki Bu komplonun hedefi demokratik halk hareketi ile Kürdistan'daki ulusal diriliş mücadelesini tasfiye etmektir. Bu temelde Kürdistan'da sözcüğün gerçek anlamında bir vahşet yaşatıldı. Dışarıda belli ölçüde sonuç alan faşist darbeciler tüm öfkelerini devrimci tutsakların üzerine kismaya başladılar. Her saniyesi ölüme bedel korkunç bir zulüm ve işkence eşliğinde herkese Türklüğü dayattılar. Başlangıçta Şahin Dönmez'i ve ardından Yıldırım Merkit'i yanlarına çekip, 'Genç Kemalistler Birliği' adını verdikleri bir ihanet çetesi oluşturdular. İstisnasız her tutsağı bu çeteye dahil etmek istiyorlardı. Onlara göre ölüm ya da Türklüğe dönüş –ihanet- dışında üçüncü bir yol yoktu. Türkleşmeyen yol olacaktı. Bu vahşet koşullarında Apocu Hareketi savunmak için toplu iğne başı kadar bir fırsatı değerlendirmek hayati öneme sahipti. Kemal, Hayri ve Mazlum gibi Apocu Birliğin en seçkin üyeleri, emir-komuta düzeni içinde işleyen en gerici mahkemelerde bile son derece anlamlı savunmalar yaptılar. Yargılanmak istenirken yargılandılar.

12 Eylülcülerin mahkûm etmek için müthiş çaba harcadıkları PKK Hareketi'nin gerçek kimliğini ve insani özünü tüm dünyaya gösterdiler. Bu ortamda Apocu Hareketin bittiğini iddia eden faşist mahkeme heyetine, Kemal Pir, "Bu hareket bitmez. Abdullah Öcalan tek başına kalsa bile, hareketi yeniden örgütlendirip mücadeleyi başlatır" diyordu. Herkese 'sen' diye hitap eden ve ses tonunda aşağılamanın açıkça sezildiği mahkeme başkanı, sıra Kemal Pir'e

geldiğinde kendisine 'siz' diye hitap etmek zorunda kalıyordu. İşte Kemal Pir, düşmanlarının bile saygısını kazanmış böylesi bir yiğitlik abidesiydi. Apocu Hareketi savunma görevi başarıyla gerçekleştirilmişti, ama savunma farklı biçimlerde devam ediyordu. Çünkü komplo hala yürürlükteydi ve hedefine ulaşacağından emindi. Lanetli tarih tekerrür ettirilmek isteniyordu. Devrimcilerin temel görev buna izin vermemektir.

Başkan APO'nun sözleriyle ifade etmek gerekirse, lanetli tarihi tekerrür ettirmemek için komploya karşı direniş bir onur sorunu olarak ele alınmalıydı. Bundan sonra gelişecek eylem biçiminin ilk işaretini Mazlum Doğan verdi. Mazlum, üç kibrit çöpüyle yaktığı Newroz ateşinin kendi ardılları tarafından daha da gürleştirileceğini biliyordu. Nitekim Dörtler (Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Eşref Anyık ve Necmi Öner) ateşe verdikleri bedenleriyle halaya durarak ışığı çoğalttılar. Alev alev yanan Dörtler, su dökerek kendilerini kurtarmaya çalışanlara, bedenleri birer meşaleye dönüşmesine rağmen, "Ateşi söndürmeyin, ateşi söndürmek ihanettir, ateşi daha da gürleştirin" diye haykırıyorlardı. Ateşin içinden gelen bu emrin anlamı açıktı: Newroz ateşi sönmemeliydi; Mazlum'la çakılan direniş kıvılcımı bozkırı tutuşturmuş bir yangına dönüşmeli ve ihaneti yakıp kül edinceye kadar gürleştirilerek devam ettirilmeliydi. Kemal Pir her iki eylem karşısında biraz eziklik duymuştu. Her defasında "Böyle bir eylemi yapmak bize düşerdi" demişti. Teslimiyet tüm zindan ortamına hâkim kılınmıştı ve ihanete doğru götürülüyordu.

Kemal kendisini de bundan sorumlu tutmuştu. Arkadaşlarına, "Ben yenilmiş bir ordunun komutanıyım. Bu yüzden gelişecek bir eylemde başı çekmek istemiyorum. Ancak bir arkadaşımız eyleme karar verirse, kendisine katılacak ikinci kişi ben olacağım" diyordu. 14 Temmuz günü Hayri Durmuş mahkeme salonunda nedenlerini ortaya koyup ölüm orucu eylemine başladığını ilan ettiğinde, Kemal de eyleme katılacağını belirtmişti. Hayri o gün çocuklar gibi sevinçliydi. "Başardık, başardık; altı kişiyle başardık" diyerek sevincini ortaya koyuyordu. Komplo tutsaklara siyasal ve ulusal kimliklerini inkâr etmeleri karşılığında biyolojik bir yaşam olanağı sunarken, onlar buna ölümden yaşamı yaratma eylemiyle karşılık veriyorlardı. Kendilerine ait bedenleri her gün damla damla eriyip birer kemik yığının dönüştüğü zaman zafer kendilerinin olacaktı. Fiziksel ve biyolojik ölüme karşı ölümsüzlüğün zaferi buydu. 12 Eylül komplosu bu soylu direnişle bozguna uğratıldı. Türkçe'de kemale ermek diye bir deyim vardır; bu deyim bilgi ve erdem bakımından olgunluk ve yetkinliğe ulaşmak, tekâmül sürecindeki gelişmesiyle giderek mükemmeli yakalamak anlamına gelir. Alevi inancında insan eksik bir tanrı, tanrı ise mükemmel bir insandır. Mükemmele ulaşma çabası, insanın tanrıya yakınlaşma çabasıdır. Kemal Pir kendi adının gerçek adamıydı. O insanı insan yapan erdemlerin özeti, bilgi ile pratik birliğin devrimci ustasıydı. Mükemmelin arayışı olmadan, aynı anlamda kemale ermenin kesintisiz çabası içine girmeden gerçek Apocu olunamaz; Apocu olmadan PKKlilik yakalanamaz; PKKlileşmeden Önder Öcalan'la yoldaşlık yapılamaz. Apocu Harekete katılmış herkes için şimdi Kemal'e ermenin zamanıdır.

